

BAŞKA ÜLKEDE DE SALDIRI VARMIŞ

Aydınlık Gazetesi, 6 Ocak 2014

Yıldırım Koç

Taşeron işçilerinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda konuşan bir araştırmacı, taşeronluk uygulamasının yalnızca Türkiye’de değil, dünyanın diğer ülkelerinde de yaygınlaşmakta olduğunu söyledi.

Bir başka toplantıda bir konuşmacı, Türkiye’de gündemde olan işçi kiralama bürolarının ABD, Japonya ve AB ülkelerinde de çok önceden kurulduğunu anlattı.

İşçi haklarına yönelik saldırılar söz konusu olduğunda bu sorunların diğer ülkelerde de olduğunun vurgulandığı konuşmalar duyuyor, yazılar okuyoruz.

Bu söylenen ve yazılanların büyük bölümü doğru. Gerçekten taşeronluk da, kiralık işçi büroları da, diğer saldırılar da yaygın bir biçimde sürdürülüyor.

Küresel Saldırı Var. Küresel Direniş Yok.

Bu konuları gündeme getiren araştırmacılar da son derece iyi niyetle hareket ediyorlar; bu yaygın saldırıya karşı tüm işçilerin küresel düzeyde birliğini savunuyorlar.

Bazı kesimlerin ifadesiyle, küresel saldırıya karşı küresel direnişi örgütlemeye çalışıyorlar.

Burada iki sorun var.

Birinci, bu konuşmaları dinleyenlerin algısı.

İşçi haklarına yönelik saldırıların “tüm dünyada” olduğunu dinleyen insanlarda, “eh, ne yapalım, bu sıkıntı her tarafta var; elle gelen düşün bayram; başkaları birşey yapamamış, biz mi yapacağız” algısı da doğabiliyor.

Hele ortada küresel direniş filan göremeyenlerin hayalkırıklığı ve moral bozukluğu daha da artıyor.

Türkiye’de her gün işçi/memur eylemleri oluyor.

ABD’de işçi eylemleri duyuyor musunuz?

Eskiden olsa, “bizim nereden haberimiz olsun ki” denebilirdi.

Şimdi kitle iletişim araçları her olanı (çarpıtarak da olsa) aktarıyor.

Hani İngiltere’deki işçi eylemleri?

İsveç, Norveç, Danimarka, Finlandiya işçilerinin küresel saldırıya karşı küresel veya yerel direnişleri oldu da, biz mi duymadık?

Alman işçileri ne yapıyor?

Japon işçilerinin küresel direnişini herhalde siz atlamadınız; çünkü yok böyle bir direniş.

Sermayenin saldırısı küresel.

Ancak saldırının boyutu her tarafta aynı değil.

Kapitalizm, kendi gerisini sağlama almadan emperyalist politikalar güdemez. Günümüzün emperyalist ülkelerinin işçi sınıfları kendi ülkelerinin emperyalist politikalarının destekçisidir.

Kapitalizmin Mezar Kazıcılığından Payandalığına

19. yüzyılda kapitalizmin mezar kazıcıları olanlar, günümüzde emperyalizmin ve dolayısıyla kapitalizmin payandalarına, destekçilerine dönüşmüşlerdir.

Kapitalizmin üçüncü küresel krizini yaşıyoruz.

Emperyalist ülkeler bir türlü krizden kurtulamıyor.

Ancak bu krizin yükünü asıl çekenler, emperyalist sömürüye maruz kalan ülkelerin halklarıdır.

Emperyalist ülkelerde de taşeronluk var; kiralık işçi büroları çalışıyor; sosyal güvenlik alanında bazı geriye gidişler yaşandı ve yaşanıyor.

Ancak emperyalist sömürüye dayalı sosyal refah devletinin çöktüğünden söz etmek olanaklı değildir. Günümüzde internet kaynaklarını kullanarak hemen her türlü veriye erişmek olanaklı. AB ülkeleri, ABD ve Japonya’da gerçek ücret verilerine bakın. Ortada mutlak yoksullaşma yok. Diğer haklarda da önemli gerilemeler söz konusu değil.

Özellikle işçilerin/memurların katıldığı toplantılarda konuşurken dikkatli olmak gerek.

İşçilerin sorunlar her tarafta var. Kapitalizm, işçiler için sorun demektir. Ancak sorunların boyutu farklıdır. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfları nezle olurken, sömürülen ülkelerin işçileri yataklık hastadır. Eğer böyle olmasaydı, bizde her gün eylem olurken, emperyalist ülkelerin işçi sınıfları rehavet içinde sessizliğini koruyor, ülkelerinin emperyalist politikalarını destekliyor olur muydu?